rtonumero 1:50

SINIRISTI

KANSALLISPOLIITTINEN AIKAKAUSLEHTI

Päätoimittaja Y. W. Jalander.

N:o 8 Helsingissä kesäkuun 15 p:nä 1938 7:s vuosik.

Valtiollispoliittisen propagandan merkitys

ja siinä mahdollisesti piilevät vaarat

Valtiollispoliittisella propagandalla tarkoitamme tässä sellaista poliittista valistus- ja propagandatoimintaa, joka tähtää — tai sanokaamme mieluummin — jonka pitäisi tähdätä korostamaan väestölle valtion suojelemisen ja kehittämisen tärkeyttä.

Tällaisella propagandalla on tietenkin suuri merkitys, varsinkin määrätyissä olosuhteissa, kuten ennen kaikkea silloin, kun joku vaara uhkaa maata taikka silloin, kun suuret maailmantapahtumat ovat omiaan luomaan sellaisen vaaran. Tämän saimme selvästi nähdä esimerkiksi maailmansodan aikana, jolloin sanomalehtipropaganda miltei kaikissa maissa ehdottomasti kuului taisteluvälineiden joukkoon. Lordi Northcliffin häikäilemätön — mutta samalla valheellinen — sanomalehtipropaganda on siitä silmiinpistävänä todistuksena. Mutta juuri tuo propaganda oli samalla selvänä esimerkkinä siitä, kuinka vaaralliseksi tällainen toimintamuoto voi muodostua juuri suunnattoman kantavuutensa ja tehokkuutensa vuoksi, jos tämä taisteluväline sattuisi joutumaan sellaisiin käsiin, jotka syystä tai toisesta tulisivat käyttämään sitä väärin — s. o. tahallaan tai tietämättään sellaisella tavalla, joka koituu omalle maalle vahingoksi.

Juuri tästä syystä on salaista — taikka ehkäpä »erittäin salaistakin» — yksityistä (s. o. ei-virallista) propagandaliittoa pidettävä varsin arveluttavana edesottamuksena. Sitä perustettaessa ei voida täydellä varmuudella tietää, mitkä henkilöt, ryhmät tai järjestöt lopulta saavat sen johdossa ylimmän määräämisvallan.

Valtiollispoliittinen propaganda on siis järjestettävä ja johdettava sillä tavalla, että se taatusti toimii puhtaasti isänmaallisessa ja kansallisessa mielessä. Jotta niin olisi asianlaita, täytyy alusta asti olla olemassa takeita siitä, ettei määräämisvalta jonkun sellaisen yllä edellytetyn liiton johdossa voi mitenkään joutua yksityisiä pyyteitä edustavien henkilöiden tai ryhmien käsiin. Valtiollispoliittinen propaganda on rakennettu ehdottomasti terveelle ja luotettavalle pohjalle silloin, kun se, kuten esimerkiksi uudessa Saksassa, on täysin isänmaallisessa hengessä kasvatetun ja kehitetyn valtiovallan suoranaisen määräämisvallan alainen. Lisäksi on asianlaita näin myöskin sen vuoksi, että uudessa Saksassa, siitä asti kuin kansallissosialismi siellä otti maan johdon käsiinsä, valtionjohto toimii paljon tiheämmässä yhteydessä kansan laajojen kerrosten kanssa kuin konsanaan missään »demokraattisissa» maissa, joissa varsinaisen kansan osallistuminen politiikkaan päättyy äänestysuurnan ääreen, kun taas kansallissosialistisessa maassa kymmenet- ja sadattuhannet väli- ja alijohtajat jatkuvasti valistavat kansaa ja avaavat sen silmät näkemään, minkälaiset vaarat voivat maata uhata ja miltä tahoilta.

Sitävastoin valtiollispoliittinen propaganda ei ole oikeissa käsissä silloin, kun sitä johtamassa ovat valedemokraattiset valtiaat, joille kansan etu on ainoastaan vaaliaikoina ääntenkalastamistarkoituksiin käytettävä syötti, kun taas käytännössä he enimmäkseen harrastavat omia liike- y. m. etujaan ja näiden tukemiseksi antautuvat kansainvälitsen voimien vaikutusvallan alaisuuteen, joille viimemainituille taas liikenäkökohdat — eivätkä minkään määrätyn maan ja kansan edut — ovat tärkeimpinä asioina.

Kaikkein vaarallisimmaksi voi valtiollispoliittinen propaganda muodostua, jos sen toiminnan johdossa saavat jalansijaa ja vaikutusvaltaa sellaiset henkilöt, jotka ovat vapaamuurareita ja siis — välillisesti tai välittömästi, tieten tai tietämättä — toimivat kansainvälisen juutalaisuuden kätyreinä. Ja jos tämänkaltaiseen »erittäin salaiseen» johtajasakkiin on vielä saatu vedetyksi mukaan henkilö — tai henkilöitä — sellaisista piireistä, jotka ovat ottaneet isänmaallisuusaatteen »patentikseen», niin sitä pahempi. Kuta »salaisempi» toiminta on, sitä enemmän se on luottamusta herättävien kilpien ja esirippujen tarpeessa.

Oikein johdettu valtiollispoliittinen propaganda on itse maalle ja kansalle siksi tärkeä ja oleellinen asia, ettei sen johtamista saa uskoa eikä luovuttaa piireille, jotka ovat tunnettuja kansainvälisyyden harrastajia. Jos tällainen liitto on ehtinyt saamaan osakseen kättentaputuksia sellaisen, virallisessa asemassa olevan henkilön taholta, joka tunnetusti on erittäin läheisissä ystävyyssuhteissa Finkelstein-Litvinoffin kanssa, niin tämä on jo koko k. o. edesottamuksen suunnan selvänä kuvastimena. Vaara on silloin erittäin läheisesti tarjolla, että k. o. liiton harjoittama propaganda johtaa maamme ulkopoliittisen suuntauksen kokonaan väärälle ja kansallemme kohtalokkaalle tolalle. Vaikka se ei heti veisikään meitä niin pitkälle, että suorastaan valitsisimme esimerkiksi Finkelsteinin toivoman suunnan, niin se pitää meidät ainakin jatkuvasti epämääräisessä tilanteessa, niin ettemme itsekään oikein tiedä, mitä tahdomme ja mitä meidän milloinkin — määrätyn asiantilan syntyessä — tulisi tehdä.

Mutta: meidän täytyy tietää tämä — ja etukäteen. On ilman muuta selvää, että meidän tulee pyrkiä pysymään syrjässä kaikista suurvaltojen välisistä selkkauksista niin kauan, kuin olemme siihen tilaisuudessa asettamatta itsenäisyyttämme vaaranalaiseksi. Mutta ei riipu yksinomaan meistä, kuinka kauan me jäämme sellaiseen onnelliseen asemaan, vaan se riippuu myöskin yleismaailmallisen tilanteen kehityksestä. »Puolueettomuus» ei siis saa merkitä, ettemme olisi aina itsekään edes tietoisia siitä, mitä meidän määrätyissä olosuhteissa tulisi tehdä. Meidän — kuten muidenkin — täytyy tietää se. Ellemme itse sitä tiedä, olemme mahdollisesti keskenämme eripuraisia juuri välttämättömän ratkaisun hetkellä ja silloin olemme ilman muuta samassa tilanteessa kuin vuonna 1918, josta sitten seurauksetkin pakosta muodostuvat samanlaisiksi. Ja säästymme varmaankin monista kansainvälisistä juonitteluyrityksistä, jos muutkin kansat saavat selvästi tietää, mille puolelle me tulemme päättävästi asettautumaan silloin, kun vastoin omaa tahtoamme emme enää voi jäädä yleismaailmallisesta leikistä syrjään. Varjelkoon kohtalo meitä siihen joutumasta, mutta älkäämme myöskään tässä kysymyksessä näytelkö jäniksen osaa, joka luulee olevansa turvassa, kun pää on pensaassa!

Koko tämä kysymys on siksi tärkeä ja myöskin siksi selvä, ettei siinä ole mitään salattavaa eikä liioin »erikoisesti salattavaa» — Suomen kansalta.

Y. W. J.

Tshekkoslovakia — kansallisuuksien sekamylly.

Kaikkien niiden häpeämättömyyksien joukossa, joihin juutalais-vapaamuurarillisesti johdetut demokratiat ovat tehneet itsensä syypääksi, on myöskin mainittava, toiselta puolen kansakuntien silpominen ja toiselta uusien luonnottomien valtiomuodostelmien luominen silpomisen kautta syntyneistä sirpaleista. Mainitut teot ovat olleet sitä häpeämättömämpiä, koska ne ovat mitä törkeimmällä tavalla loukanneet annettuja lupauksia, ollen pelkän halpamaisen vihamielisyyden ja kostonhalun ilmauksia. Tämän lisäksi on silpomisessa menetelty sangen häikäilemättömällä tavalla. Sattuvan kuvan moisten silpomismenetelmien seurauksista saa lukemalla tri Aladar Barin kirjan "Tynkä Unkari". Rajat on paikoitellen vedetty sillä tavalla, että talonpojan on pakko passi kädessä ylittää raja lypsääkseen lehmänsä! Ja erään kaupungin asukkaat saavat tyytyä siihen, että heidän rautatieasemansa on — toisessa maassa, koska rajan määrääjät ovat suvainneet ottaa erään jokipuron "luonnolliseksi" rajaksi välittämättä laisinkaan tästä johtuvista seurauksista. Kaikki tämä on vapaamuurarien kostoa, koska Unkari oli ensimmäisiä maita, jotka kielsivät vapaamuurariuden. Mutta tilinteon päivä koittanee kerran näillekin maailman suurimmille rikoksentekijöille!

Mitä taas uusiin ja täysin luonnottomiin valtiomuodostelmiin tulee on mainittava tuo n.s. "Tshekkoslovakia" — eri kansallisuuksien sekamylly, ilman minkäänlaisia maantieteellisiä, taloudellisia, historiallisia tai kansallispoliittisia yhteisyysnäkökantoja. Tshekit, slovakit, saksalaiset, unkarilaiset, puolalaiset ja rutenit heitettiin yhteen myllyyn riippumatta tunteista ja oikeuksista. Ja tuon kansallisuuksien sekakeiton höysteenä, löyhkäävänä höysteenä, on joka sopukkaan tunkeutunut juutalainen! Kuinka kotiutuneiksi nämä tuntevat itsensä maassa ei ilmene ainoastaan siinä, että he ovat kiihoittavana aineksena kaikessa provokatiossa, mikä juuri nyt myllertää maassa eurooppalaisen sodan synnyttämiseksi Neuvostoliiton kauan kaihotun esiintymisen aikaansaamiseksi Euroopan tantereella, vaan myöskin eräästä lausunnosta, mikä joku aika sitten julkaistiin Palestiinassa ilmestyvässä juutalaislehdessä "Haboker". Sanottu lehti kirjoittaa: "Vaikka Tshekkoslovakiaa ympäröivät maat ovat juutalaisvastaisia, on Tshekkoslovakia pysynyt kiinteänä kuin vuori, ollen todellinen vapaan maan esikuva. Meille juutalaisille on Tshekkoslovakia siunattu keidas eurooppalaisen vihan erämaassa. Se on pieni paratiisi, jossa juutalaiset nauttivat vapaudesta ja tasavertaisuudesta!" Tosiaankin siunattu "paratiisi", jossa lupausten rikkomisten yhteydessä harjoitetaan mitä häpeämättömintä terroria muita kansallisuuksia vastaan, jotka sitäpaitsi k a i k k i ovat tshekkeihin verrattuina korkeammalla kulttuuritasolla. Juuri tämä seikka onkin iljettävimpiä tosiasioita: vähimmin sivistynyt kansallisuus saa tilaisuuden Venäjän ja Ranskan bolshevismin avulla terrorisoida muita korkeammalla tasolla olevia kansallisuuksia. Tällöin on samalla syytä ottaa huomioon, että sortava kansallisuus on suuruudeltaan vain vajaan 1/3 koko tuosta kansallisuuksien sekasotkusta. Slovakit ovat yli 1000 vuotta eläneet yhdessä unkarilaisten kanssa eivätkä tahdo millään ehdolla alistua tshekkien "johtoon". Sama on suhtautuminen kaikkien muidenkin kansallisuuksien taholta. Puolalaiset ovat syyllä kutsuneet tätä valtiomuodostelmaa Euroopan "sairaaksi umpisuoleksi", joka on leikattava pois, ennenkuin se sytyttää koko Euroopan paloon saattaen elimistön turmelukselle alttiiksi! Tshekkien suhtautuminen muihin kansallisuuksiin tuon keinotekoisen valtiomuodostelman piirissä on sitä epäoikeudenmukaisempi ja rikoksellisempi, koska tri Beneshin oli onnistunut olla mukana s e n e n n a k k o r a u h a n s o p i m u k s e n a l l e k i r j o i t t a j a n a, j o s s a k a n s o i l l e t a a t t i i n i t s e m ä ä r ä m i s o i k e u s, mikä määräys oli Wilsonin sopimuksen kulmakiviä sekä niitä lupauksia, joitten avulla koetettiin saada sota päättymään. Mutta tshekit eivät ole ainoastaan tässä tapauksessa rikkoneet lupauksiaan. He ovat sitäpaitsi eräässä erikoissopimuksessa, jossa esiintyy sotakarkulaisen Masarykin allekirjoitus, sitoutuneet antamaan slovaakeille autonomian. Mutta eivät he ole edes tätäkään lupaustaan täyttäneet. Tämän johdosta on Amerikasta saapunut erityinen lähetystö tuoden sopimuksen muassaan,

koska sopimus aikoinaan tehtiin Amerikassa. Tämä n.s. Pittsburgin sopimus on suurta varovaisuutta noudattaen tuotu kotiin, jotta se ei vain tulisi ryöstetyksi matkan varrella. Sopimukseen nähden on näet kerrottava seuraava kiintoisa ja Tshekkoslovakian oloille kuvaava juttu. Edellämainittu Masaryk, joka allekirjoitti k.o. asiakirjan, tuli kuten tiedämme Tshekkoslovakian presidentiksi. Sen sijaan, että hän silloin olisi kilvoitellut täyttääkseen allekirjoittamansa lupaukset slovaakeille myönnettävästä autonomiasta, päätti hän eräänä päivänä lokakuun 12 p:nä 1929 allekirjoittamassaan kirjelmässä, joka oli osoitettu slovakialaiselle papille ja poliitikolle Hlinkalle, yksinkertaisesti väittää, että k.o. sopimus oli väärennys. Tällöin otettakoon huomioon, että joku aika sitä ennen oli tapahtunut sisäänmurto slovakialaisen konsulin Mamatejin luona, jolloin varastettiin — niinkuin silloin luultiin — juuri kyseessäoleva Masarykin allekirjoituksella varustettu sopimus! Näin luultiin "slovaakkien asia" poistetuksi päiväjärjestyksestä ja koko sopimuksen olemassaolo kiellettiin kirkkaasti. Sattuikin niin hullusti, että varastettu paperi oli vain k o n s e p t i, vaikka Masaryk siihenkin oli merkinnyt nimensä. Alkuperäinen oli niin hyvin kätketty, että varkaat eivät päässeet siihen käsiksi, vaikka se kylläkin oli saman konsuli Mamatejin hallussa! Niin valvoo kohtalo usein varkaitten edesottamuksia. Ja tuollainen mies ja muut hänen kaltaisensa ovat ne, jotka suurissa demokratioiden politiikassa näyttelevät silmäätekevien osaa; Pittsburgin sopimus on kuin onkin hyvässä tallessa ja vain kolme henkilöä Slovakiassa tietää, missä sitä säilytetään, kunnes se vedetään päivänvaloon annettujen ja allekirjoitettujen lupausten täyttämiseksi. On vielä mainittava, että kun Masaryk oli saanut kuulla, että ryöstetty paperi olikin vain sopimuksen konsepti, tunnusti hän vähää ennen kuolemaansa, että oikea sopimus oli olemassa. Mutta viimeisenä pelastuskeinona koetti hän väittää, että tuo sopimus oli vain paikallinen sopimus Amerikan slovaakkien ja tshekkien välillä! Ja että sopimus olisi tehty pelkästään taloudellisen avun saamiseksi Amerikasta Tshekkoslovakialle. Itse asiassa oli slovaakeiltakin heidän veljilleen yhdistetyssä valtiossa annettavan autonomian varjolla huiputettu suuria dollarieriä. Mutta slovaakit eivät anna johtaa itseään harhaan tuollaisilla verukkeilla. Heille kuuluu sama oikeus kuin muillekin kansanaineksille tuossa luonnottomassa valtiomuodostelmassa saada itsemääräämisoikeuden nojalla ratkaista autonomiastaan tai liittymisestään emämaihin.

Mitä viimeisimpään vaiheeseen tässä surkuteltavassa näytelmässä tulee, näyttää siltä, että "suuret" valhedemokratiat ovat yrittäneet Tshekkoslovakian oloista luoda uuden Sarajewon, saamalla Neuvostoliiton yllytetyksi Saksan kimppuun heikentääksensä sitä, jotta toisaalta voitaisiin lopullisesti saartaa tuo ainoa tosikansanvaltainen valtio ja antaa sille sopivalla hetkellä kuolettava isku. Mutta huolimatta kaikista pyöristyttävistä provokatioista salakavaline murhineen, ei Saksan suuri valtiomies ole antanut johdattaa itseään ennenaikaisiin tekoihin. Hän onkin siinä suhteessa merkillinen mies, että hän valitsee itse ja omasta aloitteestaan o t o l l i s e n a j a n k o h d a n antamatta valhedemokratioiden vaikuttaa päätöksiinsä.

Jotta liekki mahdollisimman läheltä hipoisi ruutitynnyriä ja jotta Saksaa samalla voitaisiin syyttää palon sytyttämisestä, syntyi yhtäkkiä huhu, että saksalaiset joukot ovat matkalla Tshekkoslovakian rajalle. Tämä huhu oli t ä y s i n p e r ä t ö n. Oletettiin, että se oli syntynyt Prahasta levitettyjen valheitten pohjalla, jotta siten voitaisiin helpommin perustella sotajoukkojen liikekannalle asettamista, ja rajanloukkauksia, joita on sattunut päivästä päivään. Myöhemmin saapuu se hämmästyttävä tieto, että E n g l a n t i, joka korttien sekoittamiseksi tekee tiedustelun Berliinissä joukkojen kuljettamisesta, i t s e o l i s i p a n n u t l i i k k e e l l e n u o v ä ä r ä t h u h u t! Tunnettu ranskalainen sanomalehtimies Jules Sauerwein kertoo nimittäin, että Tshekkoslovakian hallitukselle olisi illalla toukokuun 20 p:nä soittanut Englannin salainen tiedusteluvirasto (Intelligence service), ilmoittaen, että heillä oli varmoja tietoja siitä, että saksalaiset joukot marssivat Tshekkoslovakian rajaa kohti! Ja tällä perusteella Tshekkoslovakian armeija pantiin heti liikekannalle. Tällaiset ovat menettelyt röyhkeän valhedemokratian hallitsemissa maissa. Jos näissä olosuhteissa syntyy yhteenotto, saamme olla varmat siitä, että Saksa on täysin syytön. Sudeettisaksalaiset kärsivät toistaiseksi vaijeten, mutta jos maailmassa on olemassa elävä omatunto, niin kyllä tshekit tulevat saamaan sen palkan, minkä he ansaitsevat.

Nyrkkivalta, laillisuus ja kansallinen oikeus.

(Oikeusperiaatteen kehitystä kuvaava kirjoitussarja.)

III. „Mielipideteollisuus."

Lisäksi on nykyajan yhteiskunnissa kehittynyt eräs uusi tekijä, jonka vaikutus täällä k.o. asioihin on ratkaisevaa laatua, nimittäin j u l k i n e n s a n a — sanomalehdistö, yleisradio y.m.s. — eli n.s. "mielipide-teollisuus".

Jokainen liikemies tietää, että jonkun määrätyn tavaran menekki on a i v a n r a t k a i s e v a s s a m i e l e s s ä riippuvainen siitä, kuinka paljon rahoja uhrataan sen julkiseen mainostamiseen. Ei merkitse yhtään mitään, että jokainen yksityinen henkilö periaatteellisesti on täysin "vapaa" ostamaan tai jättämään ostamatta aivan mitä hän haluaa. Myynnin k o k o n a i s t u l o k s e n määrää s i i t ä h u o l i m a t t a mainonta. Se merkitsee käytännössä enemmänkin kuin tavaran laatu. Parastakaan laatutavaraa ei saada menemään kaupaksi ilman suurta mainontaa, varsinkin jos sen kanssa on kilpailemassa huono tavara, jota mainostetaan runsaasti.

Aivan sama on asian laita m i e l i p i t e i t t e n suhteen politiikan alalla. Jokainen on periaatteellisesti "vapaa" ajattelemaan niinkuin hän haluaa ja tahtoo, mutta k o k o n a i s t u l o k s e n m ä ä r ä ä r a t k a i s e v a s t i "m i e l i p i t e i d e n" j u l k i n e n m a i n o n t a. Tarvitsemiensa tavaroiden laatua voivat ihmiset arvostella ja tutkia jopa helpomminkin kuin sanomalehtien heille tyrkyttämiä ja mainostamia poliittisia "mielipiteitä", joiden olemuksesta ja seurauksista heillä on paljon vähemmän kokemuksia kuin käyttämiensä tavaroiden ominaisuuksista. Sentähden voidaan i l m a n v ä h i n t ä k ä ä n l i i o i t t e l u a sanoa, että hetkellinen "yleinen mielipide" nykyajan olosuhteissa on kokonaan niitten verrattain harvalukuisten henkilöiden a r m o i l l a, jotka rahoillaan ja vaikutusvallallaan määräävät sanomalehtien sisällön.

Niin kauan kuin kokoonagiteerattuja, tilapäisiä äänten-enemmistöjä päivän käytännöllisissä yksityisissä ja ammatillisissa erikoiskysymyksissä pidetään "kansan tahtona", jääpi oletettu "kansanvalta" vain — v e r h o t u k s i r a h a v a l l a k s i.

"Yleisen mielipiteen valtiaat."

Noille "yleisen mielipiteen valtiaille" on tämän olotilan säilyttäminen tietenkin yhtä toivottu, kuin mikä nyrkkivallan valtiaille oli sen ajan olosuhteitten muuttumattomana pitäminen. Sentähden juuri sanomalehdistömme niin raivoisasti puolustaa nykyistä vale-kansanvaltaa ja pyrkii pitämään ihmisiä sen lumoissa. Sen ylläpitämisestä riippuu näet rahavaltiaiden ja puoluejohtajien valta-asema. N ä e n n ä i s e s t i "vapaa" yleinen mielipide on t o d e l l i s u u d e s s a heidän aseensa ja keinotteluvälikappaleensa heidän keskenäisessä valtataistelussaan. He ovat intiaanipäällik-

Saksan ja Itävallan yhdistyminen.

Adolf Hitlerin puhe Saksan valtiopäivillä maaliskuun 18 päivänä 1938.

Suurimman historiallisen tehtävän suorittaja.

Herra Schuschnigg ei ole ehkä pitänyt mahdollisena, että minä olisin voinut päättää puuttua asiaan. Hän ja hänen kannattajansa saavat siitä kiittää Jumalaa. Sillä vain minun päätösvoimani on todennäköisesti pelastanut hänen ja kymmenentuhannen muun ihmisen hengen, hengen, jonka säästämistä he eivät, syyllisyytensä takia lukemattomien itävaltalaisten kansallissosialistisen liikkeen uhrien kuolemaan, olisi enää pitkään aikaan ansainneet, mutta minkä kansallissosialistinen valtio ehdottomana voittajana saattaa heille huoletta lahjoittaa! Muuten olen onnellinen tultuani tällä tavalla suurimman historiallisen tehtävän suorittajaksi. Millaisen ylpeän tyydytyksen miehelle voikaan tässä maailmassa antaa tietoisuus siitä, että on johtanut oman kotimaansa ihmiset suurempaan kansayhteyteen! Ja te kaikki voitte määritellä onnentunteeni, etten tarvinnut valloittaa Saksan valtakunnalle ruumis- ja raunioröykkiöitä, vaan kykenin lahjoittamaan sille vahingoittumattoman maan ylen määrin onnellisine ihmisineen!

Olen menetellyt, kuten vain saksalaisena voin olla siitä kansamme historialle, kansayhteytemme manalle menneille ja eläville todistajille, pyhälle Saksan valtakunnalle ja rakkaalle kotimaalleni vastuussa! Mutta tämän minun tekemäni päätöksen takana seisoo nyt 75 miljoonaa ihmistä, ja sen edessä seisovat tästä lähtien Saksan puolustusvoimat!

On melkein traagillista, että tämän tapahtuman suhteen, joka pohjimmaltaan ainoastaan poisti pitkityksessä sietämättömän keskieurooppalaisen jännityksen, juuri meidän demokraattiset valtiomme osoittavat todella käsittämätöntä ymmärtämättömyyttä. Niiden vastatoimenpiteet olivat osaksi käsittämättömät, osaksi loukkaavat. Joukko muita valtioita oli kuitenkin jo sitä ennen selittänyt, ettei asia niitä kiinnosta, tai myöskin ilmaissut lämpimän myötätuntonsa. Näihin ei lukeudu ainoastaan useimmat Euroopan pikkuvaltioista, vaan myös lukuisia suuria valtioita. Niiden joukosta mainitsen ainoastaan Puolan arvokkaan ja ymmärtämyksellisen suhtautumisen, Unkarin ystävällisen, lämpimän myötämielisyyden, Jugoslavian sydämellisessä ystävyydessä antamat selitykset sekä lukuisien muiden maiden taholta tulleet vilpittömän puolueettomuuden vakuutukset. Mutta minä en voi lopettaa näiden ystävällisten äänien luettelemista koskettelematta lähemmin fascistisen Italian suhtautumista. Olen pitänyt velvollisuutenani kirjeessä selittää tuon suuren fascistisen valtion itseeni henkilökohtaisesti niin ystävällisissä suhteissa olevalle johtajalle toimenpiteeni perusteet ja hänelle erityisesti vakuutta, ettei tämän tapahtuman jälkeen Saksan suhteissa Italiaan tule mitään muuttumaan, vaan että aivan samalla tavalla kuin Ranskan suhteen, Saksa Italiankin suhteen pitää olemassa olevat rajat pysyvinä.

Tahdon tältä paikalta, Saksan kansan ja omassa nimessäni, lausua lämpimät kiitoksemme suurelle italialaiselle valtiomiehelle! Me tiedämme, mitä Mussolinin kannanotto on näinä päivinä Saksalle merkinnyt. Jos Italian ja Saksan välisissä suhteissa on voinut ilmetä lujittumista, niin se on nyt tapahtunut. Maailmankatsomuksellisesta ja etujen mukaisesta yhteisyydestä on meille saksalaisille tullut eroittamaton ystävyys. Mutta tämän ystävän maa ja rajat ovat meille koskemattomat. Minä toistan, etten Mussolinille tule tätä suhtautumista koskaan unohtaman! Mutta Italian kansa saakoon tietää, että sanojeni takana seisoo Saksan kansakunta!

Niin on tälläkin kertaa akseli, joka nämä molemmat maat yhdistää, tehnyt maailman rauhalle suurimman palveluksen.

Sillä Saksa toivoo ainoastaan rauhaa. Se ei tahdo aiheuttaa toisille kansoille mitään kärsimyksiä. Mutta se ei myöskään itse tahdo millään muotoa kärsimyksiä sietää, ja ennen kaikkea: se on aina valmis taistelemaan kunniansa ja olemassaolonsa puolesta viimeiseen asti. Ei pidä koskaan uskoa, että tässä on vain kysymys jostakin korulauseesta, ja ennen kaikkea käsitettäköön, ettei suuri, kunniantuntoinen kansa voi ajan oloon toimettomana katsella omien veriheimolaistensa suurten miljoonajoukkojen jatkuvaa sortamista!

Saksan kansakunta antaa huhtikuun 10 päivänä juhlallisen tunnustuksensa.

Puoluetoverini! Kansanedustajat! Valtiopäivämiehet!

Minä luulen, ettei näinä suurina, historiallisina hetkinä, joina kansallissosialistisen aatteen voiman ja siitä uudelleen syntyneen valtakunnan lujuuden ansiosta saksalaisten ihmisten ikuinen unelma toteutui, kansastamme saata löytyä osaakaan, joka ei myöntymyksellään vahvistaisi tämän todella suuren saksalaisen kansanvaltakunnan lopullisen perustamisen valtavaa tapahtumaa. Huhtikuun 10 päivänä tulevat miljoonat saksalais-itävaltalaiset historian edessä antamaan suureen saksalaiseen kansa- ja kohtaloyhteyteen kuulumista koskevan tunnustuksensa. Jo tällä ensimmäisellä tiellä uudessa Saksan valtakunnassa he eivät tule enää kulkemaan eristettyinä.

Tästä lähtien tulee heitä seuraamaan koko Saksa. Sillä tämän vuoden maaliskuun 13 päivästä lähtien heidän tiensä on sama kansamme

köihin verrattavissa, jotka keräävät ympärilleen "heimojaan" ja "joukkojaan", jotka he vievät taisteluun. Ja joukot seuraavat heitä — aina toivossa voittaa etuja naapuriheimon kustannuksella. Niin pian kuin joku yhteiskuntaryhmä huomaa elinetujaan poljettavan tai uhattavan, kaikuu heti sotahuuto: "yhtymisessämme on voimamme — yhtykää taistellen vaatimaan etujamme — kasvakaamme ryhmäksi, joka suuremman lukunsa — s.o. voimansa — avulla hankkii itselleen "oikeutta" (!) Ja tällaisissa tapauksissa sukeltautuu aina myöskin esillle k.o. taistelun johtaja-alokkaita, jotka huutavat: Seuratkaa minua, minä johdan teidät voittoon — muiden ryhmien vahingoksi. Mistään todellisesta oikeudesta ei ole kysymys, vaan ainoastaan vahvemman voitosta eli siis — nyrkkivallasta.

Meidän täytyy jo vähitellen oivaltaa, ettei "parlamenttaarisen demokratian" tilapäisillä, yksinkertaisilla ääntenenemmistöillä ole todellisen kansanvallan ja kansan tahdon kanssa kerrassaan mitään tekemistä. Ne ovat vain keinotteluvälineitä nykyisen järjestelmän valtiaiden ja johtomiesten käsissä. Koko nykyaikamme vale-demokratian kurjuus johtuukin juuri tuosta kohtalokkaasta harha-"periaatteesta", että 11 suutaria muka ovat ehdottomasti viisaampia kuin 10 räätäliä — sellaisissakin kysymyksissä, jotka vaativat juuri räätälialan ammatillista asiantuntemusta.

Tästä kaikesta ei kuitenkaan seuraa, ettei mitään kansan tahtoa olisi olemassa, ettei kansan tahdon pitäisi saada määrätä kuinka kansaa hallitaan, — eikä liioin, ettei muka olisi olemassa mitään muuta mahdollisuutta kuin joko pysyä nykyisen vale-kansanvallan puitteissa taikka palata menneiden aikojen sortojärjestelmiin. Mutta on vihdoinkin oivallettava, minkä luonteinen todellinen kansan tahto on:

Todellinen kansan tahto ei ole hetkestä hetkeen heiluva, eikä se muodostu kaikenmoisien, ammatillista asiantuntemusta vaativien päivän erikoiskysymyksien yhteydessä.

Todellinen kansan tahto muodostuu hitaasti, mutta varmasti, kansan terveiden vaistojen ja sukupolvien elämänkokemuksien pohjalle.

Tämä todellinen kansan tahto on pohja, jolle todellinen kansanvalta on rakennettava. Se on huomattavan yksimielinen tai "samansuuntaistutettu". Niinpä esimerkiksi tahto laillisuuteen, eli "kansan oikeustajunta" on huomattavana ja tyypillisenä sellaisen todellisen kansan tahdon ilmaisumuotona. Kansan oikeustajunta ei suinkaan ilmene tilapäisten, 51 %:sten ääntenenemmistöjen muodossa, vaan ainakin 91 %:sena, pysyväisenä "määräenemmistönä".

Tämän todellisen kansan tahdon toteamiseksi ja toteuttamiseksi eivät riitä useampien vuosien väliajalla suoritetut edustajavaalit, eikä siihen riitä vain 200:n henkilön suuruinen edustajisto — mikä on ainoastaan 0,0057 % Suomen kansan koko lukumäärästä. Siihen tarvitaan järjestö aivan uutta lajia, joka kymmenin tuhansin sitein yhdistää valtiojohdon kansaan ja joka välittää jatkuvan, jokapäiväisen vuorovaikutuksen kansan ja sen valtiojohdon välillä.

Uusi puolue on helppo luoda. Siihen tarvitaan vain johtaja, sanomalehti, joka levittää muutamia intohimoihin vetoavia iskulauseita ja — riittävästi rahaa. Mutta mistään tällaisesta uudestakaan puolueesta ei voi tulla sen parempaa yhteishyvän vaalijaa ja todellisen kansan tahdon toteuttajaa kuin entisistäkään puolueista. On lähdettävä aivan uudelta pohjalta.

Esikuvana on tällöin pidettävä laillisuusvaltion kehitystä. Laillisuusvaltiossa tasoitetaan yksityisten henkilöiden väliset ristiriidat sovelluttamalla niihin lait. Kansalaisryhmien ja kansanluokkien ristiriidat ovat tasoitettavat luomalla s.o. säätämällä asiaa koskevia lakeja. "Toinen" eli laillisuus-valtiomuodon heikkous onkin siinä, että oikeusperiaatetta eli yhteishyvänperiaatetta noudatetaan ainoastaan lakeja käytäntöön sovellutettaessa, kun taas niitä säädettäessä seurataan vielä "vahvemman oikeuden" eli siis nyrkkivallan periaatetta. Tämä ei ole "oikeutta", vaan taistelua, ja tuohonkin taisteluun kuluu äärettömän paljon aikaa, tarmoa ja työtä, jota senvuoksi ei voida käyttää ihmisten hyvinvoinnin kohottamiseksi. Vasta silloin, kun opimme lainsäädännönkin alalla asettamaan oikeusperiaatteen — s.o. yhteishyvän — vahvimman voiton tilalle, voimme ottaa seuraavan suuren askeleen kulttuurin kehityksen tiellä, ja siten, "toisen" valtiomuodon tilalle kehittää "kolmannen" valtiomuodon eli KANSALLISEN OIKEUSVALTION. Siitä enemmän seuraavassa kirjoituksessa.

kaikkien muiden miesten ja naisten tien kanssa. Sen vuoksi tulee huhtikuun 10 päivänä ensimmäisen kerran historiassa koko saksalainen kansakunta, sellaisena kuin se nykyisessä suuressa kansanvaltakunnassa esiintyy, järjestäytymään ja antamaan juhlallisen tunnustuksensa. Ei kysytä 6½ miljoonan mielipidettä, vaan 75:n.

Ja toiseksi: samalla hajoitan vanhan Saksan valtakunnan valtiopäivät ja määrään toimitettavaksi Suur-Saksan valtiopäivämiesvaalit. Päivämääräksi määrään samoin huhtikuun 10 päivän.

Lähes 50 miljoonaa äänioikeutettua kansastamme kutsun täten vaaleihin pyytäen heitä antamaan minulle tuon kansanedustajiston, jonka kanssa Herran Jumalamme armollisella avulla minulle on oleva mahdollista ratkaista uudet suuret tehtävät. Saksan kansan on näinä päivinä vielä kerran tutkittava, mitä minä apulaisineni olen viitenä vuotena maaliskuussa 1933 suoritettujen ensimmäisten valtiopäivävaalien jälkeen saanut aikaan. Se on silloin toteava historiallisesti ainutlaatuisia tuloksia.

Minä odotan kansaltani, että sillä on ymmärrystä ja voimia tekemään yhtä arvokkaan kuin ainutlaatuisenkin päätöksen!

Samalla tavalla kuin minä 1933 pyysin Saksan kansaa, suunnattomaan edessämme olevaan työhön katsoen, antamaan aikaa neljä vuotta suurten tehtävien ratkaisemista varten, niin täytyy minun nyt siltä toisen kerran pyytää:

Saksan kansa, anna minulle vielä toiset neljä vuotta, jotta minä voisin nyttemmin ulkonaisesti täytetyn yhteenliittämisen myöskin sisällisesti toteuttaa kaikkien siunaukseksi. Tämän ajan kuluttua on sitten uusi Saksan kansan valtakunta lujittunut hajoamattomaksi kokonaisuudeksi, oman kansansa tahdon lujasti yhteen liittämänä, poliittisesti kansallissosialistisen puolueen johtamana, nuorten, kansallissosialististen puolustusvoimainsa turvaamana oman taloudellisen elämänsä runsaassa kukoistuksessa.

Kun me nyt näemme edessämme tämän useiden sukupolvien rohkeimpien unelmien toteutumisen, niin meidät täyttää mitä rajattomimman kiitollisuuden tunne kaikkia niitä kohtaan, jotka työllään ja ennen kaikkea uhreillaan ovat auttaneet tämän korkeimman päämäärän saavuttamista. Jokainen saksalainen heimo ja jokainen saksalainen maakunta on kantanut tuskallisen osuutensa tämän työn onnistumisen hyväksi. Mutta Saksan yhdistymisen viimeisinä uhreina nousevat tänä hetkenä silmiemme eteen nuo monilukuiset taistelijat, jotka nyt valtakuntaan takaisin palanneessa, vanhassa Itävallassa olivat tällä hetkellä saavutetun Saksan yhteyden uskollisia sanansaattajia, ja veritodistajina ja marttyyreina vielä äänensä viimeisellä hengähdykselläkin julistivat sitä, minkä tästä lähtien tulee olla meille kaikille pyhemmän kuin koskaan ennen:

Yksi kansa — yksi valtakunta — Saksa! — Eläköön voitto!

—

Ovela liikemies.

Oletko, arvoisa lukija, kuullut petturista, jolla oli tapana soittaa uhrilleen ja sanoa:

"Minulla on aikomus pettää teitä. Sopisiko teille, että tulisin huomenna kello puoli yksitoista?"

Etkö lukija, ole kuullut hänestä? No niin — emme mekään ole hänestä kuulleet. Sillä kaiken petoksen olemus onkin siinä, että puhutaan päinvastoin kuin mitä aiotaan tehdä.

Jouduimme ajattelemaan tätä lukiessamme ranskalaisen sosialistijohtajan — juutalaisen Leon Blumin — äskeisen puheen. Monet ihmiset monessa maassa ovat sanomalehtien välityksellä saaneet tutustua sen sisältöön. Mutta vain aniharvat tuntevat sen todellisen taustan. Kun tämän taustan tuntee, niin tulee pakostakin siihen vakaumukseen, että Blum on aivan oivallinen liikenero.

Leon Blum on tunnettu m.m. siitä, että hän on epäsiveellisten huvipaikkojen omistaja ja että hänellä on paljon Monte Carlon pelihelvetin osakkeita. Hän on myöskin tunnettu kirjailijana — "kevytmielisyyden" alalla. Kirjoissaan hän siis mainostaa niitä elämäntapoja, joista hänen taloudelliset yrityksensä saavat tulonsa. Eikö hän siis olekin taitava liikemies?

Edellämainitussa puheessaan hän esiintyy rauhansaarnaajana. Hän kertoo meille, että Hitler ja Mussolini muka haluavat sotaa, ja että paras vastakeino on muka "kollektiivinen rauha". Jos syttyy sota, niin vika on muka Hitlerin ja Mussoliinin, jotka haluavat tehdä alueellisia valloituksia. Saksa ja Italia varustautuvat muka hyökkäyksiä varten. Muut maat taas muka haluavat rauhaa. Mutta voidakseen puolustautua Saksan ja Italian hyökkäyksiä vastaan, täytyy — ikävä kyllä — niidenkin varustautua, s.o. hankkia itselleen mahdollisimman paljon aseita. Ja niiden kaikkien täytyy hankkia niitä, jotta voisivat "kollektiivisesti" (s.o. yhdessä) kukistaa "hyökkääjät" (s.o. Saksan ja Italian).

Leon Blum siis mainostaa puheessaan Saksan ja Italian hyökkäämisaikomuksia ja muiden maiden aseiden hankintaa. Ja Leon Blum on Ranskan huomattavin asetehtailija. Siinä nyt oikein nähdään mikä liikenero hän on! Samassa puheessaan hän mainostaa tuotteittensa tarpeellisuutta ja itseään — rauhanapostolina.

Kevytmielisyyttä voi kyllä mainostaa avoimesti, niinkuin Leon Blum tekeekin, mutta ei sovi luoda aseille menekkiä suoraan mainostamalla sotaa, sillä sitä ihmiset paheksuisivat. Sentähden sodan lietsominen on verhottava rauhaa edistävän puheen haamuun. On syytettävä toisia hyökkäyksien suunnittelijoiksi, jotta ihmisissä syntyisi sellainen mieliala, joka johtaa sotavarusteiden menekkiin. Ja jotta sodasta — ja siis aseiden hirmumenekistä — joskus tulisi tosi, on puhuttava "kollektiivisista" rauhanpyrkimyksistä, jotka teoriassa ovat hyvin kauniit ja houkuttelevat, mutta jotka käytännössä ovat osoittautuneet tuloksettomiksi. On jatkettava "rauhankonferenssien" sarjaa, joissa on aina yhtaikaa edustettuna niin monta vastakkaista ja ristiriitaista näkökohtaa, ettei yksimielisyyttä voi mitenkään syntyä. Siten estetään maita selvittämästä suhteensa suoranaisilla, välittömillä neuvotteluilla, jotka voisivat tehdä aseiden käytön tarpeettomaksi! Ja lisäksi saa täten vielä itse ylpeillä "rauhanystävänä".

Niin — kyllä Leon Blum tietää, mitä hän tekee. Hän on etevä liikemies. Aivan oivallinen liikenero! Eikö totta?

Leon Blum on m.m. myöskin puoltanut (omistamansa) aseteollisuuden kansallistuttamista (tietysti edellytyksellä, että osakkeet lunastetaan hyvästä hinnasta!) Ja tuskinpa kansallistetut asetehtaat voidaan sitten jättää kokeneen asiantuntijan neuvoja vaille — voidaanhan asettaa kaikenmoisia komiteoita asioiden virallista hoitoa varten. Komiteatöistä maksetaan tavallisesti runsaasti päteville asiantuntijoille! Ja lisäksi — kuinka jalo onkaan periaate, etteivät yksityiset kansalaiset saisi hyötyä aseteollisuuden voitoista! (Paitsi yksityinen kansalainen Leon Blum, joka on jo ehtinyt hyötyä ja sitten vielä saa hyvän hinnan osakkeistaan ynnä hyvät asiantuntijapalkkiot).

Asetehtailija rauhanapostolina! Pian saamme kai kuulla vaatturista, joka mainostaa alastomuuskulttuuria ja viinikauppiaasta, joka perustaa raittiusyhdistyksen! Vai eikö noissa ammattiryhmissä olekaan niin suuria liikeneroja kuin Leon Blum?

Jumalattomuusliike toiminnassa.

Vapaa-ajattelijaliittojen kongressissa Brüsselissä 1936 perustettiin »Vapaa-ajattelijoiden maailmanliitto». Tämä uusi »internationale» on juuri useammalla kielellä julkaissut kutsun 25:een kongressiinsa, joka pidetään syyskuussa Lontoossa. »Maailmanliittoon» sanotaan nykyään kuuluvan enemmän kuin 6 miljoonaa jäsentä; sen toiminta käsittää useampia jaostoja, jotka jakautuvat Euroopan ja Amerikan tärkeimpien valtioiden osalle. Maailmanliiton päämäärät on lyhyesti ja sattuvasti hahmoiteltu teoksessa »Union Mondiale des Libres Penseurs». »Intohimoinen ja hellittämätön taistelu uskontoa ja kirkkoa vastaan, olkoon sitten kysymys tieteiden, kulttuurin, politiikan tai yhteiskuntaelämän aloista».

»Maailmanliitto» on vuodesta 1936 lähtien mitä läheisimmässä vuorovaikutuksessa bolshevististen jumalattomuusliittojen kanssa. Liikkeen kommunistinen suunta ilmenee neuvostovenäläisen edustajan esityksistä, mikä edustaja samalla oli viimeksi pidetyn kongressin puheenjohtajana: »Olemme toivorikkaita, sillä havaitsemme jo punaisen aamuruskon sarastuksen, minkä meikäläisten työ on kypsyttänyt.» Näihin lausuntoihin ja tosiseikkoihin katsoen ei ole laisinkaan omiaan ihmetyttämään, kun saamme kuulla, että kansainvälisen vapaa-ajattelija- ja jumalattomuusliikkeen johtavat voimat ovat juutalaisia, jotka pyrkivät toteuttamaan valtapoliittisia aikeitaan

hajoittamalla valtioiden perustuksia.

Neuvostovenäläisen jumalattomuusliikkeen johdossa on juutalainen J a r o s l a w s k i-G u b e l m a n n. Hän puuhaili erityisesti saadakseen aikaan kansainvälisten vapaa-ajattelijain liittojen yhtymisen, mihin tarkoitukseen hän asetti suuria rahasummia käytettäviksi sillä ehdolla, että kaikissa maissa taisteltaisiin »fascismia» vastaan. Käsi kädessä hänen kanssaan työskenteli kommunistinen juutalainen kirjailija L i o n F e u c h t w a n g e r, jolle Stalin erityisesti antoi tehtäväksi johtaa sivistyksellistä ja uskonnollista hajoitustyötä Länsi-Euroopan maissa. Hänen apulaisekseen määrättiin erityisesti Sveitsiä varten juutalainen näyttelijä L a n g h o f f. Ranskassa työskentelee vapaa-ajattelija liitto parhaassa yhteisymmärryksessä juutalaisen »Ihmisoikeuksien liiton» kanssa, missä yhteydessä erityisesti juutalaiset J a m m y-S c h m i d t ja liiton presidentti V i k t o r B a s c h ovat kunnostautuneet. Amerikassa ovat vapaa-ajattelijat niinikään muodostaneet oman liittonsa, jota johtaa juutalainen R o b s o n.

Kaikki mainitut järjestöt ovat taas puolestaan solmineet mitä läheisimmät suhteet v a p a a m u u r a r i l o o s e i h i n. Nämä ovat monta kertaa valinneet vapaa-ajattelija-kysymyksen kokovuotiseksi tutkimuskohteeksi. Niinpä keskusteltiin vuonna 1936 suurloosissa seikkaperäisesti »maailmanliikkeen puolustamisesta». Eräässä istunnossa juutalainen A n t o n i n o C o e n puolsi vapaa-ajattelijajärjestöjen sekä juutalaisemigranttien rahallista avustamista selittäen m.m., että rotusekoitus olisi välttämätön asia k a n s a i n v ä l i s e n r a u h a n ylläpitämiseksi. Kaikissa alemmissa looseissa johtavat juutalaiset selittävät olevansa yhtä mieltä vapaamuurariuden suhtautumiseen nähden jumalattomuusliikkeeseen. Näistä vapaa-ajattelija-juutalaisista mainittakoon erityisesti G a s t o n W e i l, R o s e n f e l t, G r u m b a c h, U h r y, Z r i m o w s k y ja J. B l o c h.

Vapaa-ajattelijadeologian levittämistä varten on perustettu erityisiä ryhmiä, nimeltä »taistelevat ateistit». Nuo ateistit ovat miltei kauttaaltaan kommunisteja, jotka ovat saaneet koulutuksensa Moskovassa ja jotka sen jälkeen lähetetään eri maihin jumalattomuusliikkeen johtajiksi. Tämän toiminnan varsinaisen tarkoituksen peittämiseksi ei uskonnonvastaista tendenssiä suoraan ilmaista, vaan selitetään, että henkinen valistus on meidän aikanamme siinä määrin kehittynyt, että on välttämätöntä tutustuttaa ihmisiä uusiin »filosoofisiin tietoihin». Siten on mahdollista, että sellasetkin henkilöt, joilla ei ole mitään tekemistä kommunististen aatteitten kanssa, tulevat vapaa-ajattelijaliittojen jäseniksi sekä kuuntelevat niissä kommunististen puhujien »filosoofisia esitelmiä». Neuvostoliitto käyttää mainittuihin tarkoituksiin suuria summia Lion Feutchtwangerin viittausten mukaan, mitkä rahat Jaroslawski-Gubelmann asettaa käytettäviksi.

Juutalainen sanomalehdistö ja juutalainen kirjallisuus tukevat vapaa-ajattelijaliikettä joka suhteessa. Viime aikoina on ilmestynyt sarja uskonnonvastaista kirjallisuutta, joiden ensi painokset ilmestyivät puna-Espanjassa, ja jota sitten levitettiin myöskin Ranskassa. Tekijät käyttävät espanjalaisia nimiä, mutta ovat kauttaaltaan juutalaisia kommunisteja, jotka toimivat Neuvostoliiton agentteina Espanjassa. Mainittakoon tässä muutamia otsikkoja: »Jumalalla ei ole mitään sukupuolielimiä», kirjoittanut Carrasco, »Raamatun huono elämä», kirj. Senio Mas, »Jesus Kristus on viheliäinen miesretukka», kirjoittanut Vivero j.n.e.

Nämä tosiasiat osoittavat selvästi, mikä merkitys juutalaisuudella ja bolshevismilla on kansainvälisessä rauhanliikkeessä. »Vapaa-ajattelijoiden maailmanliitto» ei ole lopulta mitään muuta kuin kominternin alaosasto, seikka, mikä varmasti tulee entistä selvemmin ilmenemään Lontoon konferenssissa.

(Benedikt Fontana — Nachrichtendiest des »Antikomintern.)

Vapaamuurareitten ja juutalaisten työpajasta Itävallassa.

II.

Wienin Suurloosi vietti joulukuun 8 pnä 1918 syntymäpäiväänsä. Kaikki Wienin loosiveljet pitivät silloin suurkokouksen, jossa he "aidolla innostuksella" julistivat "vapaamuurarillisen suurvallan" perustetuksi Itävaltaan. Puheenjohtajana ja muutenkin johtavana sieluna tässä puuhassa oli juutalaisloosin, Bnai Brithin, suurmestari Adolf K a p r a l i k.

Ajankohtana, jolloin Itävaltaa muutenkin hävitettiin ja raastettiin, alkoi juutalaisperäinen vapaamuurarius imeä tästä hävityksestä suurimman hyödyn. Äsken mainitun "veli" Kapralikin johdolla alkoi Wienin Suurloosi pitää kokouksia, joissa toisetkin eturivin juutalaiset joko lukivat sepittämiään runoja, tai pitivät esitelmiä "eetillisestä politiikasta" y.m. "Me olemme valmiit" — näillä sanoilla alkoi ja lopetti puheensa eräässä "ikimuistoisessa kokouksessa" muuan juutalainen sionisti M i n t z.

Sykyllä 1925 oli Wienissä jo 20 loosia, mutta tähänkään nopeaan vapaamuurariuden kasvuun ei juutalainen vapaamuurari presidentti prof. Salomon Ehrman ollut tyytyväinen, vaan alkoi myötävaikuttaa uusien loosien perustamiseen Ala- ja Ylä-Itävallan juutalaisvallan vahvistamiseksi. Niinpä syntyikin m.m. "Seitsemän Viisaan loosi", ynnä juutalainen "Ehrman-liitto" y.m. Wienin loosissa oli perustamishetkellä 1044 jäsentä ja kasvoi jäsenistö seitsemän vuoden kuluessa 1506:een, vaikka moni ei-juutalainen veli oli loosista vallankumouspäivinä eronnutkin, opittuaan tuntemaan vapaamuurariuden todelliset kasvot. Varoja koottiin "lesken säkkiin" — vapaamuurarit kun ovat "Naftalin lesken poikia" — t.s. hyväntekeväisyystarkoituksiin, mutta todellisuudessa suurmestari käytti rahat loositalon rakennusrahastoon!

Loosityöt olivat suurimmaksi osaksi seisauksissa sodan aikana, mutta 15. 3. 1918 oli "poikkeuksellisesti" pidetty kokous, jotta voitiin neuvotella "polttaviksi käyneistä finanssiasioista". Sittemmin pidettiin säännöllisiä kokouksia vähintäin kerran kuussa. Vähitellen alettiin suunnitella myöskin työläistalonpoikaisloosien perustamisesta v e n ä l ä i s e e n malliin työläistalonpoikaisen hallituksen aikaansaamiseksi Itävallassakin, samalla kuin juutalaiset veljet perustivat Itävaltaan sekalooseja, joihin otettiin jäseniksi n a i s i a k i n. Tämä oli poikkeus säännöstä; sillä naisia ei tavallisesti oteta jäseniksi loosiin, koska ei luoteta heidän vaiteliaisuuteensa, vaan epäillään, että he kertovat loosisalaisuudet hyville ystävilleen.

Muitakin juutalaislooseja perustettiin Itävaltaan, kuten "Kuningas Saul", "Kuningas Salomo", "Davidin tähti", "Parooni Rotschild" y.m., mutta ei-juutalaisia looseja, joita on olemassa muissa maissa, ei perustettu ainoatakaan. Kokouksessa harjoitettiin salatieteitä, joitten tarkoituksena oli liittää yhteen sellaisia veljiä, jotka harrastelivat mystiikkaa. Looseihin värvättiin sivistyneistön joukosta varsinkin sellaisia lääkäreitä ja lakimiehiä, jotka kuuluivat s o s i a l i d e m o k r a a t t i s e e n p u o l u e e s e e n, koska sosialidemokraattinen liikekin on juutalaisperäinen liike.

Loosit toimivat voimassaolevia yhdistyslakeja vastaan, kuten veli Schwabe on avoimesti tunnustanut, mutta veljet lohduttelivat itseään sillä, että siihen eivät olleet v a p a a m u u r a r i t syypäät, vaan — itse laki! (Wienin vpm. lehti elok. 1919 s. 11, 17). Mutta suurelle yleisölle vakuutti veli Emil Frankl, että "vapaamuurareina olemme vannoneet noudattavamme lakeja." (Sama lehti toukok. 1919 s. 27).

Loositoimintaa johti n.s. "keskusvaliokunta" tuolimestareineen y.m. virkailijoineen. Kaikki tuolimestarit olivat j u u t a l a i s i a merkkimiehiä, jotka valmistelivat itävaltalaisista "oppipoikia", "kisällejä" ja "mestareita", jotka korkea-asteisissa looseissa ja öisissä Areiopagikokouksissa tai suurten poliittisten ansioittensa perusteella saattoivat saada korotuksen aina 33:een asteeseen asti siinä tapauksessa, että olivat rodultaan juutalaisia miehiä, tai ainakin "tekojuutalaisia", jotka tahdottomina ja sokeina välikappaleina olivat vannoutuneet ajamaan juutalaista maailmanpolitiikkaa.

Vapaamuurariveli A l b r e c h t tunnustaa, että alemman asteen veljet eivät Itävallassa enempää kuin muuallakaan tienneet mitään ylimpien asteiden veljien ohjelmasta, koska vala sitoi vaiteliaisuuteen. Mutta hän tunnustaa samalla saaneensa eräältä 33. asteen ranskalaiselta veljeltä tietää, että 4—14 asteissa harjoitetaan moraalisia opintoja, 15—18 asteissa filosofiaa ja 19—30 asteissa (Loges Areiopage) y k s i n o m a a n p o l i t i i k a a. Mainittu veli huomauttaa samalla, mitenkä esim. Ranskan politiikka on kokonaan juutalaisen kansainvälisen vapaamuurariuden määräysvallassa. Ranskan juutalaiset, korkean asteen vapaamuurarit perustivat "Skotlantilaisen rituksen korkeimman neuvoston" loosin Wieniin lokak. 1925. (Wienin vpm. lehti "Kolme rengasta" tammik. 1926 s. 2). Näin oli k o r k e i t t e n a s t e i t t e n r i k k a r u o h o" — käyttääksemme arvossapidetyn vpmluopion J. G. Findelin sanoja — pesiytynyt Ranskan juutalaisten toimenpiteistä myöskin Wieniin kansainvälisen juutalaispolitiikan ajamiseksi.

Mitä Itävallan loosien jäsenistöön tulee, on siinä pitänyt paikkansa vanha totuus, että jokaisessa järjestössä täytyy ihmisten ja ohjelmien sopeutua yhteen. Edellisestä jo selviää, mikä rotu Itävallan vpm:ssa on ollut määräävänä ja johdossa: J u u t a l a i s i a o n o l l u t l o o s e i s s a n. 95 p r o s e n t t i a, niiden joukossa ortodoksisia, vapaa-ajattelijoita, sionisteja, kastejuutalaisia ja puolijuutalaisia. Ja yksi ryhmä on kuulunut samalla kertaa puhtaasti juutalaiseen maailmanloosiin, jonka nimi on riippumaton veljeskunta B n a i B r i t h eli "liiton pojat", jonka ensimmäinen haaraloosi perustettiin Itävaltaan v. 1894, minkä jälkeen uusia B. B:n lisälooseja syntyi nopeassa tahdissa.

Mikä on ollut Itävallassa ja muualla tämän juutalaisen salaseuran tarkoitus ja päämäärä, salaseuran, jonka pääjohto on New Yorkissa? Juutalaisten omien kirjallisten teosten mukaan on vapaamuurarius "politikoimaton" hyväntekeväisyysliike, jollaisena se tahtoo ulospäin esiintyä jokaisessa maassa. Tosiasiallisesti on kuitenkin liike politikoimaton vain juutalaisuudessa itsessään esiintyviin virtauksiin nähden; mutta tämä politikoimattomuus ei pidä paikkaansa missään maassa sen isäntäkansan suhteen, jonka keskuudessa juutalainen asuu. Bnai Brith-veljeskunta on uskotellut Itävallassa ja uskottelee edelleen suurelle yleisölle, että järjestö muka lepää "kaikkien ihmisten yhtäläisten oikeuksien ja velvollisuuksien perustalla", ja että se muka tähtää "koko ihmiskunnan siveelliseen kohottamiseen", mutta liitto ei kuitenkaan ota jäsenikseen keitään muita kuin j u u t a l a i s i a! Sehän merkitsee samaa kuin julistaa koettavansa kohottaa ihmiskuntaa yksistään juutalaisuuden avulla! Kaikesta tästä huolimatta Wienin vapaamuurarit teeskentelivät maailmansodan alussa korkeata isänmaallista mielialaa tekemällä vahvasti mainostettuja isänmaallisia rahalahjoituksia.

Wienin vapaamuurarit vastustivat ankarasti kuolemanrangaistusta ollakseen ohjelmansa mukaan "ihmisystävällisiä". Todellisuudessa tämä ystävällisyys kuitenkin kohdistui murhaajiin! Ehkäpä tämä taistelu kuolemanrangaistusta vastaan oli yhteydessä sen periaatteen kanssa, jonka mukaan "vapaamuurariudessa on tappaminen sallittu". (Serajewon oikeudenkäynnistä annettu vpm. lausunto).

B. B. loosi nimittää itseään "maailmaa syleileväksi" järjestöksi, koska siihen kuuluu yli 1000 loosia, jaettuina 15:een piiriin, joissa "ei aurinko koskaan laske". Järjestö tunnetaan myös nimellä "juutalaisuuden yleismaailmallisten ajatusten iskujoukko" ja samaa ajatusta on B. B.-liitto ajanut myös Itävallassa. Ohjelmassa on ollut m.m. pyrkimys hankkia "vainotuille ja rääkätyille juutalaisille" oma koti Palestiinassa samalla kuin on perustettu vapaamuurarillinen Palestiina-rahasto. "Niinkuin kuningas Hiram, vaikka ei ollut juutalainen, työskenteli yhdessä juutalaisen kuninkaan Salomonin kanssa, niin tahdomme mekin vapaamuurarit tukea juutalaisia Palestiinan uudelleen rakentamisessa". (Wienin vpm. lehti VII. 4. s. 34 y.m.).

Juutalaisessa ilmapiirissä toimivista Itävallan vpm.looseista hävisi kansallinen ja isänmaallinen voima, ja arjalaisen veren ääni vaimeni. Juutalaiset vapaamuurarit harjoittivat innokkaasti r o t u t u t k i m u s t a ja julkaisivat paksuja teoksia, sanomalehtikirjoituksia ja kansantajuisia lentokirjoja juutalaisen rodun ylistykseksi ja vihattujen arjalaishenkisten rotukysymystä käsittelevien teosten vastapainoksi. Tällaisia juutalaisperäisiä lentokirjoja levitettiin paljon myös Saksaan kansallisuuteen, rotuun ja vereen perustuvan Hitlerin arjalaisohjelman vastustamiseksi. Hitler, joka Saksassa on tällä kertaa lyönyt murskaksi juutalaisvallan ja nyttemmin on tehnyt saman työn Itävallassakin, on juutalaisten verisesti vihaama mies. Juutalaiset vapaamuurarit ovat jo monta vuotta salaa keskuudessaan levittäneet uhkaavaa kuvakorttia: Juutalainen rabbiini pitää jaloista kiinni lentoon pyrkivää kukkoa, jolla on Hitlerin pää! Alla on hebreankielinen kirjoitus: "Tämä on minun seuraava uhrini." Samallainen salainen kortti oli vuosikausia liikkeellä juutalaisten vapaamuurareitten keskuudessa ennen Venäjän tsaarin Nikolai II:n surmaamista, sillä erotuksella, että viimemainitussa kortissa oli kukolle piirustettu Nikolai II:n pää.

(Jatkuu)

SINIRISTI

Julkaisija:
Kustannus-Oy. Vasara
Helsinki. P. Roobertink. 10.
Puhelin 35 874.

Tilaushinnat:

1/1 vuosik.	.....	30:—
1/2 „	....	18:—
1/4 „	....	10:—
Irtonum.	....	1:50

Vuodessa ilmestyy vähintäin 20 numeroa.

Helsinki 1938
Suomal. Kirjall. Seuran Kirjapainon Oy